

Lieve Sinterklaas,

Op advies van Sint Maarten brengen we vandaag onze schoen naar Torhout, de stad van bosminister Hilde Crevits. Het lijkt haast bijbels. In eigen stad worden we niet gehoord. Daarom brengen we onze sinterklaasschoen en onze liefdeswensen voor de zonevreemde bossen naar elders. Gelukkig woont de nieuwe bosminister (de vijfde al in ons bestaan) niet ver weg.

Onze schoen is speciaal, het is er één met een ecologische voetafdruk (www.voetafdruk.be). Hij bevat bovendien een omgekeerde bijl waaruit een kastanjeboompje groeit. Geïnspireerd op een kunstwerk 'rêve d'un arbre' van de surrealist Marcel Mariën. Dat beeld symboliseert hoe bedreiging kan omslaan in hoop.

U kent ons wel : wij zijn die kapoenen uit dat Brugse ontruimde bos : het Lappersfortbos. We hebben al vier keer vergeefs onze schoen gezet aan het stadhuis van Brugge en een keer aan het stationsplein. En we hebben twee keer slecht nieuws voor U. Onze schoen is nog altijd leeg. En er zijn stoute kinderen in Brugge die ons bos graag gedeeltelijk willen kappen ...

Gelukkig voor U zijn er ook brave kinderen. We noemen er een paar die een extra cadeautje verdienen. De politie en de pers van Brugge omdat die trouw en hoffelijk ons verhaal blijven volgen. En de ministers Bert Anciaux en Kathleen Van Brempt, leden van ons Lappersfort-bosbeschermcomité, die zeker nog iets voor ons in petto houden. Ook bosminister Hilde Crevits verdient een pakje. Zij heeft beloofd dat zij met ons zou praten.

Over de stoute kinderen schreven we een brief aan de ombudsmannen, de provinciegouverneur en de thuisindestad-minister. Aan U vertelden we ons droevige verhaal ook online op www.ggf.be. Straks moeten er misschien weer kapoenen in bomen en op voertuigen klimmen. Kijk toe vanuit uw hemel zonder grenzen en waak over hen. Laat ze niet de ergste politie uit Brussel tegenkomen.

Iedereen heeft al iets van u gekregen. Wij staan hier nog met lege handen. Toch blijven we in deze tijd van verwachting hopen op een wonder : het Lappersfort als vredesbos voor Brugge. Geen loodsen en kantoren in het boomhuttenbos.

Met hoopvolle groet,

Luc Vanneste, Peter Theunynck, Bert De Somviele, Erik Ver Eecke, Paul Saccasyn en André Vandekerckhove, namens alle vrienden & vriendinnen van het Lappersfort en de kapoenen van het Groene Gordel Front in Brugge en Ommeland, de Lappersfort Poets Society, de Vereniging voor Bos in Vlaanderen, Groen vzw en de Struikrovers.

PS: Een cadeautje voor u:

Hierna het slotfragment van Bioboy (een boek dat in de zak van zwarte Piet steekt) & een Sintgedicht van Torhoutenaar Joris Denoo (zie ook gedicht voor Hilde & Mathilde).

Hij komt!

De roe is al verleden tijd,
net als de wind die door bossen woei.
Het grote probleem van sint
is dat hij soms de weg niet vindt

op de E40, N20 en A17,
en bovenal in Brugge.
Want hier is iets te kort.
Heette dat niet Lappersfort?
Waar is dat leuke bos naartoe, Piet?
Maar die weet het ook niet.

Ah, dan zelf maar wat gebladerd.
Hij grijpt al naar zijn boek
en bladert met een diepe zucht.
Hij is van zo ver gekomen
en is nog altijd voort op zoek,
want de maan schijnt niet meer
als vanouds door de bomen.

Zijn beschimmeld paard
zwaait treurig met zijn staart.
En even later loert de sint
door de schoorsteen van ene moenaert.
Hij kijkt nieuwsgierig in diens hart:
ziet het er bruin uit, gespikkeld groen of zwart?
Verdient die een lap van de paardenstaart?
Is dat daar kreupelhout in de open haard?

En dan komt weer die diepe zucht.
Doe de goede man dan een stil plezier
en leg naast raap en wortel voor zijn hongerig dier
ook maar een wegenkaart klaar.

Joris Denoo, Lappersfort Poets Society, www.ggf.be

KLAPPERBOS bedreigd...

"Mijn naam is Bioboy. Dit is het laatste hoofdstuk van mijn kringloopverhaal. Mijn papier is bijna op en mijn balpen bijna leeg. Ik lig tussen de wortels van mijn oude eik en luister met gesloten ogen naar wat komen gaat. De kranten noemen dit groene maandag. De grond trilt. Mijn lichaam trilt mee. De haartjes op mijn armen staan recht overeind. Het dreunen en stampen wordt luider. Ik voel de druk op mijn trommelvliezen. Ik kijk om me heen. Het bos is vol leven. Nu nog wel. Machinegeweld kondigt de dood aan. Brutaal, vernederend. Ik leun tegen mijn oude eik. Wat komen moet, komt. Takken kraken. Stemmen. Hallucineer ik? Tientallen donkere gestalten lopen zwijgend op me af. Ik zal me verzetten. Ik zal mijn eik tot het bittere eind verdedigen. Ik slaak een oerkreet en spring naar voren. 'Bioboy!' 'Amira!' 'Je bent niet alleen, Bioboy!' 'Rik?' Ik begrijp het niet. 'Je bent niet alleen,' herhaalt Rik. Iemand neemt mijn hand. Jessica. Achter haar staat Kriekemans. Steeds meer mensen komen om me heen staan. Walter, Filip en andere leden van de actiegroep. Ook de mensen van de gemeente zijn gekomen. In de verte zie ik mijn moeder. Ze huilt als ze me ziet. En mijn vader. Hij slikt zijn tranen weg. Maya vliegt me om de hals. Zelfs de leerkrachten en de directeur zijn er. De bivakmuts glimlacht. Ik glimlach terug. In de verte klinkt gedonder. Druppels vallen. Sneller en sneller. Een stortbui. Wij houden stand. Dit is niet het einde. Dit is een begin." Uit *Bioboy* van Inge Misschaert, pagina 150 – 151, met dank aan uitgeverij De Eenhoorn
<http://www.eenhoorn.be/site/boeken/kinderboek.php?bkdetail=NDMxMw==&bksrt=a2luZGVyYm9law==&bkonderverdeling=b2s=&bktype=bmllDxc>
<http://inge-misschaert.skynetblogs.be>